

Första delen av inskriften är avfattad i versform.

Rað þu runar. Rett let rista

bildar ett verspar. Fortsättningen är däremot icke vers.¹ Versparet är med säkerhet ej diktat för tillfället. Det har varit ett känt uttryck som ristaren har tagit upp och använt. Till versformen hör, utom allitterationen, även imperativen med utsatt subjekt och ordställningen i den senare satsen med predikatet jämte bestämning främst.

Enligt Brate (*Svenska runristare*, s. 85) är Hovgården-stenen sannolikt ristad av Torgöt Fotsarvi. Brate framhåller likheten med Torgöts signerade ristning vid Ekeby, Skånella sn. von Friesen (*Upplands runstenar*, s. 69) antager, att Hovgården-stenens ristare även har utfört den äldre av

de båda runstenarna vid Råsta i Spånga sn (U 77). Brate finner även, att de båda ristningarna påminna om varandra »om ock icke tvinga till antagande av samma ristare. Till samma tid synas de däremot väl kunna hänföras.»

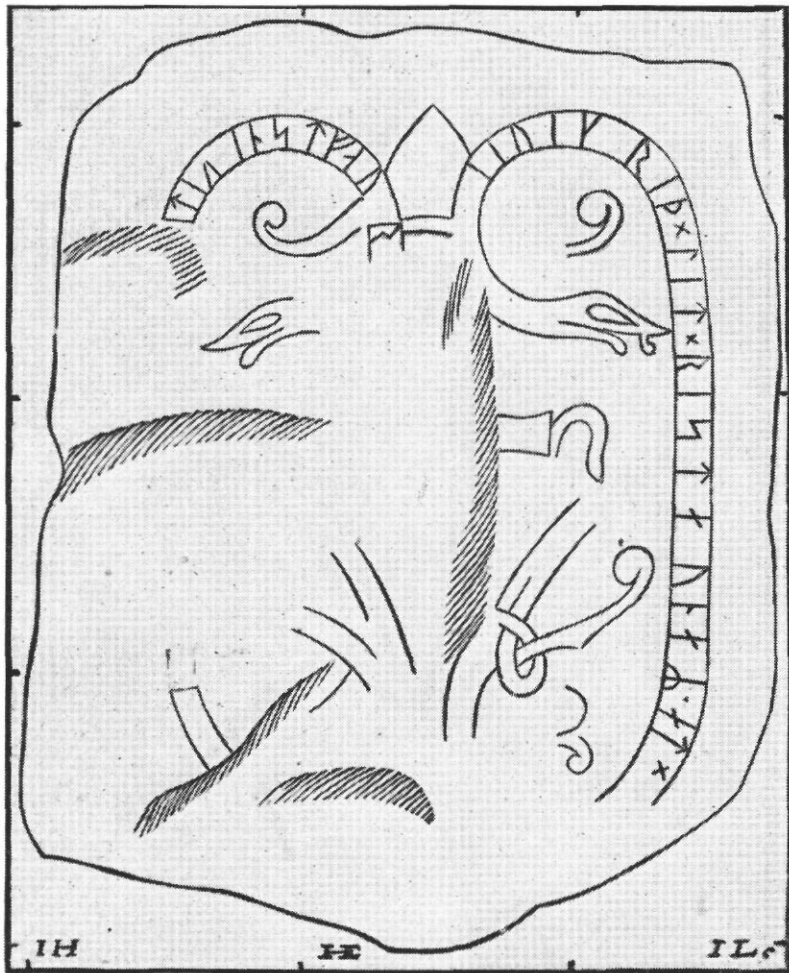

Fig. 9. U 12. Bona, Munsö sn. Efter B 282.

12. Bona, Munsö sn.

Litteratur: B 282, L 335. J. Hadorph, Färentuna Häradz Runestenar (1680), n:r 21; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 245; O. Celsius, SR 1, s. 21; V. Dahlgren, Färentuna härad, 1851 (ATA), s. 31; UFT h. 12 (1884), s. 290.

Äldre avbildning: J. Leitz 1676 (hos Hadorph a. a., Peringskiöld a. a. och B 282).

Ristningen fanns enligt Hadorph »uthi en förbränd häll». Endast en del av inskriften kunde läsas. — Numera är stenen spårlöst försvunnen, sannolikt helt förstörd.

Inskrift (enligt B 282):

- - uikrip × lit × rista unar at × tir instfau r
5 10 15 20 25 30

... let rista [r]unar at ...

»... lät rista runor efter ...»

13. Husby, Munsö sn.

Pl. 5, 6.

Litteratur: (B 1137) L 336, D 2: 56. J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 245, Ättartal för Swea och Götha Konunga Hus (1725), s. 33; O. Celsius, SR 2, s. 187; Brev från A. Seton till J. G. Liljegren (ATA); V. Dahlgren, Färentuna härad, 1851 (ATA), s. 29; UFT h. 12 (1884), s. 291; E. Brate, Anteckningar (ATA).

Äldre avbildningar: Peringskiöld, Monumenta (osign.); Seton, teckning (i brev till Liljegren); Dybeck a. a.; Brate 1901 (ATA).

Fragment av en runsten, stående på toppen av »Björn Järnsidas hög». På en teckning av högen från 1600-talet, utförd av assessor C. L. v. Schantz (B 1137), synes fragmentet på samma

¹ Brate läser såsom nämnt 31—34 **trop** och får därigenom ytterligare ett verspar, med allitteration på orden **tolin** och **trop**. Han läser 75—83 : **i merki srni**, vilket han anser ha utgjort »udda versen av ett verspar, som t. ex. varit: *i mærki siRun (at minnum skulu)* 'Alltid runprydda vårdar (till minne skola vara)'. Större delen av inskriften skulle alltså ha varit på vers.